

El Carme d'Olot, escenari de La Cua del Drac.

foc i fum per diverses parts del seu cos fent les delícies dels espectadors.

El drac del Carme va ser el que va donar nom, ja fa molts anys, a un conjunt d'activitats dels estius olotins, centrades bàsicament en actes culturals. Alguns comencen el juny, com és el Cornamusam, el festival internacional de les cornamuses en general i del sac dels gemecs català en particular. Ben arrelat, ja que enguany va celebrar la seva setzena edició, amb cercaviles, concerts i concursos, el Cornamusam aplega molts amants d'aquest instrument de diverses nacionalitats. També en el vessant musical cal esmentar els concerts Clàssica al Parc Nou, que es van fer durant sis diumenges a la tarda de juliol i agost, i l'objectiu dels quals era escoltar música clàssica en directe en un dels espais més idíl·lics de l'entorn natural de la població.

Els dijous de juliol, en els claustres del Carme es van fer quatre sessions dedicades a poetes, on es combinava literatura, dansa i música, amb arts visuals i escèniques, sota el títol «A pas de poetes». I els dijous d'agost, en un altre claustre, en aquest cas el de l'Hospici, es van celebrar les Nits al Museu, en què quatre peces del fons del Museu Comarcal de la Garrotxa varen ser el detonant per inspirar senegles espectacles de música, imatge i paraula. Un altre museu va ser el protagonista dels Sopars Celestials dels dilluns, una manera diferent de fer una visita teatralitzada al recentment inaugurat Museu dels Sants que acabava amb un sopar en les terrasses de l'edifici.

Altres activitats es feien diversos dies de la setmana i tenien per objectiu donar a conèixer la ciutat, amb un seguit de recorreguts urbans —les esglésies, els

edificis modernistes, el riu Fluvià com a motor de la ciutat— i el seu entorn fluvial i paisatgístic —la flora del Jardí Botànic, les rouredes, els aiguamoxos de la Moixina o el volcà Montsacopa—. L'Associació Astronòmica de la Garrotxa convidava a observar el cel d'estiu des del seu telescopi situat a l'observatori de Batet, un punt privilegiat a la comarca.

La Cua del Drac van ser un conjunt d'activitats culturals que ocupaven molts dies de la setmana durant els mesos d'estiu, i ajudaven a donar un nou perfil a les vacances tant dels estiuejants de la zona com dels garrotxins, una tendència que sortosament cada vegada es va imposant més en el nostre país.

Joan Sala

Fitag, 7a edició: pel bon camí?

Quan el mes de maig passat es va fer la presentació de la 7a edició del Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona (Fitag), el seu director, Martí Peraferrer, va voler destacar que enguany la participació de grups de les comarques gironines augmentaria en relació amb anys anteriors. I així hem vist com de 2 companyies participants l'any 2006 passàvem a les 5 d'aquesta edició, inclosa la formada pels 4 grups de Salt, que van ajuntar-se per representar *La visita de la vella dama*, amb la qual es va inaugurar el festival.

Sabem que hi ha molta gent interessada a fer teatre, que no és el mateix que dir que els agrada el teatre. Prova d'això seria el poc interès participatiu dels grups de casa com a espectadors en les diferents representacions.

Sortosament, no sols d'actors viu el Festival, i així ho confirmen els més de 5.000 espectadors que van repartir-se pels diferents espais del Fitag. Va donar gust tornar a La Planeta —la pitjor hora, poc públic—, on els dos actors

d'Al-Khareef Theatre, amb *A feast night dream*, van presentar amb molta diferència el millor espectacle del festival. La història d'amor i amistat viscuda per aquest parell de marginats se'ns presenta amb tanta força que fa inexistent la dura barrera idiomàtica. La perla del festival! Sobre el bon treball dels protagonistes, però, flotava el dubte de la seva possible professionalitat, que de ser certa s'hauria d'evitar en futures edicions. No és un festival amateur?

En Azul Teatro (Sevilla).

Al Municipal –públic majoritàriament de la tercera edat i algun desvagat gaudint d'una bona refrigeració–, hi vam veure el conjuntat treball de les actrius de La Gespa, que és el més destacable d'*Entre dones*. Presenten un text vist per activa i per passiva, però que, tot i això, va agradar. En aquest mateix escenari vam assistir al «suïcidi col·lectiu» de la gent de l'Aula d'Art de Llagostera, en l'adaptació feta en clau de musical de la llegenda del comte Arnau. I quan parlem de suïcidi ens referim al fet de fer cantar els actors sobre música enregistrada i sense micròfons!

La segona gran troballa del festival va ser *Dancer behind barbed wire*, de Das Dokumentartheater Berlin: grup molt ben conjuntat, la millor il·luminació del Festival i una història

real molt ben escenificada.

A les incòmodes grades del pati de la Casa de Cultura –el públic més participatiu, festiu, i interessat–, vam passar l'estona amb els belgues de Théâtre 2000 i el seu *On est bien!*, els pollastres de L'Isola che c'É, i ens va saber greu que la gent del Grup Vocal Season hagin hagut de treballar amb un pressupost tan limitat per fer una versió «diferent» del musical *Chicago*.

Parlant de diners, enguany el festival ha coproduït dos espectacles, amb resultats mitjanament acceptables. Tot i això, és un bon camí a seguir. L'un era *La visita de la vella dama*, de Friedrich Dürrenmat. Com ja hem dit, 4 grups de Salt –Safareig-Ditrambe, Estils, En Fi, Teatre i La Perduda– van ajuntar-se per inter-

IRENE BOÉ

pretar els més de 33 personatges de l'obra. Com era d'esperar, conjuntar els seus diferents estils i procedències havia de ser una tasca molt difícil, i J. B. Bení i Xavier Fàbregas no la van poder superar. La segona coproducció era *¿Qué será?*, amb la qual els sevillans En Azul van omplir un nefast espai anomenat L'Alternatiu (?). Les

quatre nits que van representar l'espectacle, tot i que van seguir l'estil emprat l'any passat amb *Soy un vals*, van tornar a refregar-nos per la cara el nivell assolit per quatre joves actors acabats de llicenciar en art dramàtic, que els feia perdonar l'aire quasi *kumbaià* de determinats missatges subliminars deixats anar. Tot i l'ambient intimista que demanava l'espectacle, es mereixien un espai millor. I el públic també.

Al Fitag, com en qualsevol festival, cal saber destriar el gra de la palla. El públic de Girona en va aprenent, i ens ha semblat veure un ambient més receptiu en aquesta 7a edició, fet al qual ha ajudat el retorn al Municipal. Tot i que hi ha treball per fer i coses per rectificar, pensem que el Festival va trobant el seu camí. I ens n'alegrem molt.

Pere Garcia Vidal

PERE DURAN

Al-Khareef Theatre
(Síria)